

Pas...in doi

Ma trezeam, totul parea bine. Pana cand ma uitam la picioarele mele. Atunci imi aminteam de durerea pe care nu o simteam.

Eram o fata normala, pana cand te uitai la scaunul meu. Aveam picioarele paralizate.

Cum ziceam, ma trezesc si mama venea sa ma ajute. Ma spalam pe dinti, ma imbracam si mancăm micul dejun. Trebuia sa ma duc la scoala. Era cel mai mare chin. Era chiar ziua cand intram in clasa a cincea. Colegi si profesori noi...

De cum am intrat in scoala toti au inceput sa se uite la mine de parca eram un monstru extraterestru. Imi venea sa ma ascund. Privirile lor ma sagetau, imi doream sa ma ascund, dar unde? Peste tot erau copii curiosi care se uitau la mine cu ochii lor mari. Unii chicoteau si susoteau. Imi venea sa plang, dar nu am facut-o. Trebuia sa raman puternica, sa le arat ca nu sunt o plangacioasa. Dar oare eram?

Am intrat in clasa. Imi doream macar ca profesorul sa ma inteleaga .

-Buna ziua, sunt dirigintele vostru, dar si profesorul vostru de religie. Voi face prezenta ca sa va cunosc.

A strigat numele a cativa copii, dar cand a ajuns la mine a strigat:

- Cecilia lordache. Cecilia? Esti aici?

-Da, sunt aici, am spus eu incet.

-Poti sa te ridici, ca sa te vad?

-Nu pot! Sunt in scaun cu rotile!

-Oh. Tu esti cea cu dizabilitati. Vreau sa o tratati frumos, da?

Ora a trecut foarte greu.

-Oh, uite-o pe invalida!a inceput sa tipe un copil.

Vazusem un million de filme cu oameni ca mine si stiam ca instinctul meu era sa tac si sa-l las sa spuna lucruri neadevarate despre mine. Am vrut sa spun ceva dar o fata si-a pus mana pe umarul meu si a inceput sa spuna:

-Daca cineva din familia ta ar fi o persoana cu dizabilitati, nu ai fi aparat-o de vorbele fara rost, nu ai fi facut-o sa se simta bine?

Pentru un moment am crezut ca ce a spus a avut un efect bun.

-Ai dreptate!

Atunci, baiatul s-a indreptat spre mine si a impins-o pe fata care mi-a luat apararea si mi-a luat scaunul de sub mine. Am cazut, vulnerabila , parca eram un bebelus mic si frumos. Macar el era tratat bine. Fata venise sa ma ridice.

L-a sagetat cu privirea.

-Uite-o pe fata populara ajutand oamenii saraci, a mai spus baiatul.

-Esti baiatul ala, care se preface ca este cel mai dur si ,defapt, este mai sensibil decat mine. Suntem la fel, eu nu pot sa-mi folosesc picioarele si tu te inchizi in tine , putem sa ne ajutam reciproc. Sa fim prieteni, am spus eu.

-Ti-ai uitat un pantof pe jos! imi spune un baiat .

-Hai sa te ajut.! imi spune o fata.

Toata ziua m-am simtit importanta, ca o fata normala.

Concluzie: putem sa ii integram persoanele cu dizabilitati prin a-i ajuta.

Nu face parte din poveste: bunicul meu a facut un accident-vascular-celebral vara trecuta, in urma caruia nu isi mai poate folosi mana si piciorul drept.

Realizat de: Osiceanu Crina Ioana

Clasa: a V a B

Colegiul National „Ion Neculce,,

Prof. Grad. Constantin Nicoleta